

Камбуровъ. Но той ще ми се разсърди.

Стефка. Не, азъ ще му покажа писмото; ще му покажа какъ си поставенъ. После: азъ съмъ друго. Жена ти е друго.

— Да, а!

— Ако тя би научила това — не би те търпѣла нито день. Азъ знамъ и търпя, защото не искамъ да излагамъ семейството си. Само че Михаилъ е майсторъ. Нѣма какъ да го заловя, та искамъ да му скроя примка.

— Ама какъ?

— Ти само ще му кажешъ, че ти е дошла една приятелка; че ще бжде маскирана; че не бива да ѝ приказва.., И че ще ѝ даде една стая, докато азъ отсъствувамъ.

— Малко ми е неясно.

— То ще ти стане ясно. После азъ ще ти разправа.

— Много ме измъчва тая подлостъ.

— Когато подлостъта е срѣдство за поправяне на падналия, тогава подлостъта е добродетель.

— Слушай, Стефке!

— Никакво но. Инъкъ още сега занасямъ писмото.

— Ами Михаилъ?

— Михаилъ после ще ти бжде благодаренъ.. Сега само се разсипва: морално и материално. Ти остави тая работа на мене.

— Ай, дяволъ да го вземе!